

**Μοναρχὰ γροθιαὶς θὰ δώσω
'στῆς Ἀνατολῆς τὸν Πρώσο.**

Τότε, ποὺ γαιθρός κι' ὀ μικρὸς
σ' ἔγραψε σ' τὸ πακοῦτι του
κι' ἔστριβε τὸ μουστάκι του.

Ὁ δὲ Θανάσης ὁ Λοκρὸς
ἐπήρε τὸ μαρκοῦτι του
κι' ἐπήγε σ' τὸ σπητάκι του.

Τότε, ποὺ διεδίδοντο πολλοὶ τε καὶ ποικίλοι
'στοὺς καφενεῆδες θρόλοι,
καὶ φημίτρα δὲν εἶχανε νὰ βάζουνε σὰ σκύλους,
κι' ὁ Γούναρης παρηγορῶν εἶπε πρὸς τοὺς φίλους
πῶς ἂν κι' οἱ Φιλελεύθεροὶ τοὺς πῶτισαν μὲ ξύδι,
νὰ κάνουν τὴν δουλίτσα των,
μὰ καὶ γὰ τὴν κοιλίτσα των
νὰ πάρουν κεραμιδί.

Τότε, ποὺ τοὺς ἐπρότρπε ν' ἀφήσουν τὰ καμώματα,
κι' ὁ κόσμος πᾶ θὰ ξέρη
ποῦ θάναι δύο κόμματα
Δημῆτερη καὶ Λευτέρη.

Τότε, ποὺ στρουγγὰς κοπετὸς
ἀντήχησε μεγάλος,
τότε, ποὺ πέρασε κι' αὐτὸς
ὁ τῶν θεάτρων σάλος.

Καὶ δὲν ἐσύγχαζαν ἔκαστ'
κι' ὁ Σέγγι γεμάτος γλύκα,

μήτε καμμὰ πολιτικῆ
δὲν εἶχε κι' ἡ Μαρίκα.

Τότε, ποὺ φώναζαν πολλοὶ σ' τὰ θυσομοῖντα πλήθη
πῶς ἔφθασε συντέλεια,
τότε κι' ὁ λαοπρόβλητος Λευτέρης προσεκλήθη
νὰ πάη σ' τὴν Δεκλεία.

Τότε τὸ στόμα σφάλισε τοῦ κάθε φαμφορένου
κι' ἀφήκε τῆς κουτασομπολιαῖς κάθε γλωσσικοπάνα,
κι' εἶδαν αὐτόκλητ' Ἡρακλεῖς τοῦ χρυσηλάτου Θρόνου
πῶς φῦταφταν βασιλικὸ κι' ἐβγήκε μαντζουράνα.

**Φῶς νέας Κυβερνήσεως
καὶ τέλος πάσης κρισεως.**

Λοιπὸν ὁ λαοπρόβλητος ἐπήγε σ' τὴν Δεκλεία,
καὶ τάπε μὲ τὸν Βασιλεῖα,
κι' ἐκήρυξε τρανὴ λαλῶν
πῶς κατὰ πάντα σύμφωνοι βρεθῆκαν σ' τὴν ἐντέλεια.

Μὲ φύσημα λεπτῆς δρορίας
ἐγύρισε σ' τῆς Κηφισιαῖς
ἐκεῖνο τὸ κοκάκι.

Κι' ἔγιναν τόσα πράγματα,
κι' ἄρχισαν τραχιάματα
καὶ τοῦ Μαρκαντινάκη.

Ἐπειτ' ἀπὸ μελέτην ἔγγράφων μυστικῶν
πολὴ σημαντικῶν,
ἐκαί' στής Δεκαετίας τὴν ἔββατον φυλλάδα
κι' ἔρατεινὴν κοιλάδα,

Κυβέρνησιν καὶ πάλιν
ὁ γόης ἐσχημάτισε,
κι' αἰσίως ἑτερομάτισε
τὴν κρίσιν τὴν μεγάλην.

Ἐστὴν πυκνὴν τὴν πρασινάδα
κελαϊθοῦσαν τὰ πουλιά,
κι' ἔλεγεσ τοῦ Βασιλεῖα
πῶς τοῦ κάνουσι πατινάδα.

Ἐγγὺς ὁ Στρατηλάτης
ὕπὸ τὴν σκιὰν ἐλάτης
ὄναιρεθεταί μεγάλα,
καὶ πουλιὰ τριγύρω λάλα
κάτι τί τοῦ ψιθυρίζουσι
καὶ γλυκὰ τὸν ναουρίζουσι.

Μ' ἀγαλλίασιν κρυφίαν
ἐλέποντες τὴν εὐτροφίαν
ρωμαλεῦ Κωνσταντίνου.

Ἐπειτ' ἀπὸ τὴν πάλιν
ἀνουμνήσωμεν καὶ πάλιν
τὴν Θαυματουργὴν τῆς Τήνου.

Σήμερα δεκάτη πέμπτη τρέχοντος μηνὸς Αὐγούστου,
ὅμως ἐπαινος προσήκει
καὶ πρὸς ἄλλους τοὺς γιατροὺς του,
καὶ γὰρ αὐτοὺς μεγάλην νίκη.

Γιὰ τοῦ Βασιλεῖα τὸν Σαοῦα ποῖος ἐπαινος θ' ἀρκέσει,
ποῦ μαρτύρησε καὶ τοῦτος ἡμερόνικτα σιμά του;
ποῖος δὲν ἐπαινᾷ κι' ἔκενον, ποῦ φορεῖ σταβὶ ἴσθι μέση,
ἀλλὰ δὲν χωρεῖ ἴσθιν στήχο τὸ μεγάλο τὸνομά του;

Ποία θὰ ἔσχάση φήμη
τὸν Μανουσο, τὸν Ζαήμεν;
Ποῖος καὶ μὴ τὸ παραπάνω
δὲν ὀμνεῖ τὸν Γερουλιάνο,
ἀλλὰ καὶ τὸν Χριστομάνο;

Δάφνας σήμερα σκορπίζω καὶ σὲ δάφνας ἀκουμπῶ,
μὰ τί γέρας τάχα φθάνει
γιὰ τὸν Μέρμηγκα τὸν πάνου,
ποῦ καί' σ' αὐτοκίνητό του μὲ κατάφερα νὰ μπό;

Νίκη φαίνεται παροῦσα,
κάθε κρίσις πέρνει τέλος,
καὶ Λαοὺ φωνάζει Μοῦσα:
Βασιλεῖα καὶ Βενιζέλος.

Ὁ κόσμος γεραίρει Κουβέρνο Λευτέρη.

Θεὸς σφωρέσει τοὺς ὀκτώ,
χώρια καθένα καὶ μαζί...
τάτοιο κ' ἀποδοῖ θελακτό
τὸ βλεπᾷν ἄλοι σὺν χαῖροι.

Εἶχαν ὡς μόνον μελήμα
τὸ πρὸς κοινὸν ὠφέλημα
φαγεῖν τὸν Βενιζέλον.

Καὶ πᾶς αὐτῶν προσπάθεια
ὡς Βενιζελόπαιθα
κριθῆτω καί' στὸ μέλλον.

Ἄμαρτινὸν ἄς συγίωμεν
κάθε παλιὸ τεφτερί,
καὶ τὴν ἄς συνηγίωμεν
Κυβέρνησιν Λευτέρη.

Ἐστὴς ἐνὰ μηνὸς Αὐγούστου
μὲς ἴσθι τὴν τὴν παραζάλη
ἔκανε Κουβέρνο πάλι
μὲ τοὺς πρῶν Γπουργοῦς του.

Καὶ χαμπὸς ἔγουργοθήραι
μὲ ψυχῆς μεγάλο πόνω
ἔλεγον παντοῦ πῶς πῆρε
δύο νέους, δύο μόνο.

Τὸν Δαγκλιῆ τὸν Ἠπειρώτη,
ἄνδρα προσιφιλή μὲ κύρος,
καὶ γενναῖος χαρακτήρος
τιμημένο στρατιώτη.

Ἦρε κι' ἔναν ποῦ ἔμιλε;
καὶ σὲ δρᾶσιν εἶναι φίνος
καὶ τὸν λῆνα Καφφαντάρη.

Καὶ χαρήκανε πολλοί,
ποῦ ἴσθιν ἔγουργων κι' ἔκενος
ἔπερασε τὸν Καλαντάρη.

Καὶ τὰς ἔσω κι' ἔξω φρένας
ὁ Θεὸς ἄς βοηθήσει,
καί' στὸν πάγκο του καθέναν
κατεργάρες ἄς καθίσει.

Τὸ Κουβέρνο τὰρ' ἀλλάξει,
Βενιζέλος Κυβερνήτης
καί' στὸν γόητα τῆς Κρήτης
ὁ λαὸς συναλαλάξει:
Μάγια μοχθικῆς καμωμένα
καὶ τρελλαινομαί γιὰ σένα.